

lems Forslag er foreneligt med den Tanke, som det ærede Medlem ellers gjør gjældende ved alle Leiligheder, at man skal gjøre Tjeneste ved den Vaabenart, til hvilken man er uddannet; denne Tankes Rigtighed erkender jeg, og jeg kan derfor ikke finde det rigtigt, at en Mand, der er uddannet til Landsoldat, skal, fordi han har ligget nogen Tid paa Fisseri ude paa Havet, have Lov til uden Krigsbestyrelsens Tilladelse at overføres til Søværnet (Berg: Det er ikke Forslagets Mening). Ja, saa misforstaaer jeg det, men det forekommer mig at være dets Indhold, der jo gaaer ud paa, at „den, der henhører til Hærens eller Søværnets Linie, behøver i Fredstid og under almindelige Forhold ikke Krigsbestyrelsens Tilladelse til at forfremmes til Befaren og overføres i Søruddet“ (Thurrah: Ja, til „Befaren“!). Ja, det staaer der ganske rigtigt, men den ærede Forslagsstiller vil dog indrømme, at det er en Begunstigelse (Berg: Nei!). Ja, saa forstaaer jeg ikke Forslaget, men har fuldstændig misforstaaet det og maa appellere til det ærede Medlem for at faae det forklaret; thi jeg er ude af Stand til at forstaae, hvad der tilsigtes dermed. Det var blot disse faa Ord, jeg vilde tillade mig at udtale.

Timestad: Skjøndt jeg ikke nærer nogen særdeles Tvivl om, at Forslaget under Nr. 46, der er stillet af samtlige Medlemmer af Udvalget med Undtagelse af den ærede Ordfører, vil blive vedtaget, saa finder jeg det dog rigtigt, da der endnu ikke er fremkommet nogen anbefaling derfor, at sige et Par Ord om det, saameget mere som den ærede Ordfører helligede det en Dmtale og bekæmpede det med en Varme, som ikke forekom mig at staae i noget Forhold til dets Bestaenhed. Den ærede Ordfører begyndte med at sige, at denne Bestemmelse, der først blev indført ved Loven af 12te Februar 1849, neppe vilde være kommen ind i vore Værnepligtslove, hvis ikke Værnepligten var bleven udvidet fra kun at gjælde for Bøndestanden til alle de andre Stænder.

Jeg skal ikke kunne sige, hvorvidt det ærede Medlem har Ret dertil, thi det er jo ikke godt at have nogen Mening om, hvad der vilde være steet, hvis det og det ikke var steet; det er Noget, som det i alle Forhold har sine store Vanskeligheder at dømmen om, men det er muligt, at det har været en medvirkende Grund; det vilde, som jeg strax senere skal komme til at berøre, i alt Fald ikke være noget særdeles Mærkværdigt, om det saa var. Men det er ogsaa muligt, at det havde sin Grund i den friere Lustning, som den Gang gjorde sig gjældende, og i den friere Opfattelse og Betragtning af samtlige Forhold, som da trængte igjennem ogsaa med Hensyn til Opfattelsen af Værnepligtsbyrdens Opfyldelse f. Ex. Thi det kan ikke nægtes, at Stillingen som Officeressoppasser er ganske væsentlig forskjellig fra enhver anden Tjeneste, som kan paalægges den Værnepligtige, og naar den ærede Ordfører eksempelvis henviste til, at navnlig Functioner som Ordonnans og Sygepasser vare af samme Bestaenhed som den her omhandlede Stilling, saa troer jeg, at det vil være indlysende for enhver, at den, der fungerer som Sygepasser, ingenlunde kommer i det personlige tjenstlige Afhængighedsforhold af nogen enkelt Mand som en Officeressoppasser. En Sygepasser vil i hele sin Gjernings Udførelse netop føle sig som virkende for det Almindelige og i Statens Function i en ganske anden Grad end Officeressoppasseren, der er stillet i et meget særligt Forhold, som tjenende hos den enkelte Mand. Jeg troer derfor, at den ærede Ordfører ikke behøver at nære den Frygt, som han fremhævede som en af de væsentligste Grunde imod dette Forslag, at Vedtagelsen deraf skulde drage med sig, at der ogsaa stete andre Undtagelser, at der ogsaa med Hensyn til andre Functioner skulde blive tilstaaet de Paagjældende at undslaae sig derfor. Det er Noget, der er saameget mindre Grund til at besvyrge, som vi nu i 19 Aar have haft denne Bestemmelse, uden at den i mindste Maade har draget Conseqventer efter sig, ja uden at